

VIENS SARKANS LAKATIŅŠ (Cui Dzijen)

一块红布 (崔健)

1. Tajā dienā Tu ar sarkanu lakatiņu
Aizsēji man acis un aizsedzi debesis.
Tu man vaicāji, ko ieraudzīju.
Es sacīju, ka redzu laimi.

2. Šī sajūta ļāva man justies droši.
Tā lika man aizmirst, ka nav māju, kurp iet.
Tu man vaicāji, kur vēlos doties.
Es sacīju, ka iešu Tavu ceļu.

3. Neredzu Tevi un neredzu ceļu,
Manu roku Tu esi sažņaugusi.
Tu man vaicāji, par ko domāju.
Es sacīju, ka vēlos, lai Tu mani ved.

4. Es jutu, ka Tu neesi no dzelzs,
Tomēr kā dzelzs esi stipra un kvēla.
Es jutu, ka Tevī kūsā asins.
Jo Tava roka bija tik silta.

5. Šī sajūta ļāva man justies droši.
Tā lika man aizmirst, ka nav māju, kurp iet.
Tu man vaicāji, kur vēlos doties.
Es sacīju, ka iešu Tavu ceļu.

6. Es domāju, ka šī nav savvaļas zeme,
Bet pat nemanīju, ka tā jau plaisā.
Es vēlējos iedzert ūdens malku,
Bet Tavas lūpas pēkšņi pieskārs manām.

7. Es nedrīkstu aiziet un nedrīkstu raudāt,
Jo mans ķermenis jau gana sauss.
Es mūžīgi vēlos šādi pavadīt Tevi,
Jo tieši es vislabāk zinu Tavu sāpi.